

Yitirmedik Asla Umudumuzu

Abdurrahman Çeliker

"Başörtüsü onurumuz, koruyacağız!" sloganlarını atarak uzaklaştılar okulların önünden. Yüreklərini, avuçlarının içerisinde bir taş gibi fırlattılar zulmün üstüne. Ağzını her açtığında insanları fişleyen zorbaların, boyalarla dolu suları fişkırtan acımasız panzerlerin, vücutlarında dayanılmaz acılardan izler bırakan copların, itaati emreden üniformaların üstüne yürüdüler kurşunla kaynatılmış binalar gibi. Caddeleri onurlu adımlarla geçtiler. Sayıları azdı ama asla yılgın değildiler. Vahyin yüklediği erdemin, adaletin, sevginin ve merhametin taneleri saçıldı eteklerinden yollara. Modernizmin bütün çürümüşlüğü ile üzerlerine ağıdığı, barların, diskoteklerin önünde modern hayat tarzının kişiliksiz bıraktığı gençlerin, sokak çocuklarının, tinercilerin, yan kesicilerin, murdar yüzlü dilencilerin ortasından geçtiler. Küfürbazların, son model arabalarından fuhuş akan kara yüzlü kara para aklayıcılarının, yürekleri küf kokan fahişelerin, ceplerinde cinnet taşıyan katillerin arasından inatla yürüdüler, omuzlarına sarkıttıkları örtülen ve iman giysileriyle.

Kesme taşlarla döşenmiş zemini yüzlerindeki tebessümlerle ısıttılar. Tarihi camiden çıkan cemaatin; "Siz hâlâ burada mısınız?" diyen bakışları arasında çoğalttılar namazı. Sanki Nebi'nin eli dokundu usulca omuzlarına. Eski çarşı girişindeki asırlık çınarın etrafında biriken simit kırıntılarını birbirlerinden kapmak için kıyasıya mücadele eden güvercinler, zabıaların hışmından kurtulabilmek için, tezgahlarını, kapıp kaçabilecekleri en uygun yere açmış birkaç sokak satıcısı ile şehrin kalabalığından yorulmuş bedenlerini dinlendirmek için kâh alanı çevreleyen kısa duvarlara kâh etrafa düzensiz yerleştirilmiş ahşap banklara oturmuş insanlardan başka kimsecikler gözükmüyordu yanlarında. Halbuki on yıl kadar öncesinde hıncahınç doluyordu bu alan. Elllerinde rengârenk dövizler olduğu halde bu alanı dolduran binlerce genç-yaşlı, kadın-erkek sanki birden buharlaşmıştı. Sanki büyük bir rüzgar her birini hayatın bir köşesine savurmuştu.

Bir üniversiteden çok kışla görüntüsünde olan okulun açılan kara kapısından çıkmaya başladı öğrenciler. Uzakta, çok katlı bir apartman dairesinin korunaklı penceresinden bir avuç insanın alanı ve bedenleri sarsan o bildik sesine kulak kesilmişti, gözyaşlarıyla ıslattığı başörtüsüyle solgun yüzlü bir kadın. Tanıdık yüzler geçiyordu yanlarından omuzlarına sürtünerek, utangaç, başları önlerinde. Ceplerinde taşıdıkları eğreti örtüleri ve renkli peruklarıyla usulca uzaklaştılar, direnen kocaman yüreklerin arasından. İhmal ettiklerini düşündükleri kalplerini sırların dünyasına açan, açtıkça uzmanlaşan, uzmanlaştıkça uzaklaşanların yakalarına astıkları unvanları bir barikat gibi duruyordu önlerinde. İş yerlerine, bürolarına ulaşmak için koşuşturan okul arkadaşları geçti yanlarından, omuzlarına döktükleri boyalı saçlarıyla. İkna olmuşlarla doluyordu alan. Yüzlerindeki makyajın ağır kokusunu bırakarak bir rüzgâr gibi geçtiler, son model arabalarından sarkan marka eşarplarıyla, modernizmin dişlileri arasında can çekişen ruhlar. Ama birileri hâlâ direniş türküleriyle boyuyordu gökyüzünü. Ve hâlâ Allah'ın emriydi başörtüsü...

Her şey hızlı bir değişim yaşıyordu. Sınanmanın yalnızca samimi veya çok bilgili olmakla değil bilgi, inanç ve eylemde ifadesini bulan vahyin şahitliğini kuşanmakla olduğunu bir kez daha anladık. Kocaman bir mağazamız değil de mütevazı bir sokak tezgahımız olduğunu anladık, elimizde kalan küçük tahta parçalarıyla. Sonra "Biz yenildik!" söylemini bir bilge edasıyla dillendirmeye başladık. Elimizde kalan küçük ada parçacıklarının sular altında kalmasını önemsemeden. Değerlendirmelerimiz, özeleştirilerimiz bulduğumuz yerleri meşrulaştırma şovlarına dönüştü. Bizim de artık kişisel gelişim uzmanlarımız, psikolojik danışmanlarımız, plazalarımız, emeklerini sömürdüğümüz işçilerimiz, ikinci evlilikler yapabileceğimiz kamusal alandan koyulmuşlarımız vardı. İsimlerini İslami literatüre göre değiştirenlerimiz değişmesi gerekenin kendimiz olduğunu anlayamadıkları içindir ki zengin

olduktan, ihaleler bağladıktan, boy boy fabrikalar açtıktan sonra isimlerini kapitalist jargona göre değiştirmeye başladılar. Hayatı kuşatmayı anlayamayanlar hayat tarafından kuşatıldılar. Yetenekli birçok köşe yazarımız, yorumcumuz vardı artık, televizyon ekranlarında komplo stratejileri üreten. Aslında kendisinin de etrafındakiler gibi düşündüğünü ispat, etmek için kıvranarak, "Biz hâlâ buradayız!" sözünü ete kemiğe büründürenleri 'marjinal bir avuç insan' olarak nitelemeye çalışan. Şairlerimizin ne de maharetli olduğunu fark ettik. Bizim de artık platonik aşıklarımız vardı. Şiirlerimiz aşk mektuplarına dönüştü birden. Çıkan her edebiyat dergimiz kokuşmuş edebiyat alanından rant elde etmeye, yer edinmeye yönelik şiirler ve öykülerle dolmaya başladı. Sanatı hayat için, para için yapmamız gerektiğini keşfettik. Peygamber'i, Mekke'yi, Bedir'i, direnişi, onuru, adaleti kovduk şiirlerimizden, öykülerimizden, yazıp çizdiklerimizden. Vahiyle birlikte yazdığımız şiirlerimizi, öykülerimizi, şarkılarımızı "Siz hâlâ oralarda mısınız?" edasıyla bir kenara attık. İdeolojisi olamazdı çünkü sanatın...

Çocuklar alana öyle bir daldılar ki, yürekleri bedenlerinden dışarı fırlayacakmış gibi bağııyorlardı avazları çıktığı kadar "Yaşasın Küresel İntifada!" Filistin'de katledilen kardeşleri için yürüyorlardı; yorulanlara, oturanlara İnat. Kadınlar girdi ardından omuzlarına sarkıttıkları başörtüleriyle. Vahye tabi olduklarını, vahyin şahitliğinin hayatın sadece bir bölümüyle sınırlı olmadığını, değişen ne olursa olsun vahye şahitliğin asla değişmeyeceğine iman ederek. Hayatın her alanını bir sinir ağı gibi kuşatarak İslami bir değişim ve dönüşüme tabi tutmanın tutkusu ve coşkusuyla. Mütevazı bir felah gemisi inşa etmeyi umut ederek. Allah'ın, iman edip korkmadan, yılgınlığa düşmeden, bir avuç olmalarına karşın etraflarına bakmadan, onurlu bir duruşla imanlarının şahitliğini yaptıkları için ödüllendirdiği ve Kur'an'da bizlere örnek verdiği küçücük bir grubun kardeşlik bilinciyle yürüdüler, sonucu yalnızca Allah'a bırakarak. Mütevekkil...

Şehrin diğer ucundan adamlar geliyor. İmeceyle çoğaltıyorlar iyiliği. Heybelerinde taşıdıkları bilinçle boyuyorlar gökyüzünü. Birlikte söylüyorlar o tanıdık şiiri, birlikte yazıyorlar en onurlu öyküleri. Kentin her yerinde yankılanıyor şarkıları. Uzakta, namaza duruyor bir kadın, yanında minicik bir yürek. Ve namaz hâlâ bir tevhid eylemidir...

Haksöz Dergisi Sayı: 196 - Temmuz 2007

Kaynak: [Yitirmedik Asla Umudumuzu - Abdurrahman Çeliker](#)